

'sana Rağmen İçten Satırlar'

— erkanipek · 12 Ocak 2013

Merhaba gecenin eş anlamlısı, yalnızlığın eskimeyen yüzü ve iyi geçmeyen uykumun diğer adı. Sebebi sen olduğun bu figüranlığımdan, seni unutmak için köşe bucak arıyorum kendimi şehirler arası terminallerde, bilmediğim bir durakta bilmediğim bir otobüsü beklerken rastgele aşkların piyangosundan çekilmiş gibi bir şey olmuştu karşılaşmamız. Çünkü bilmediğim o zaman aralığında sana teslim etmiştim ruhumu. İçi kararmış bulut yığınları arasında ışığını sızdıran güneştin bana. Bakışındaki emsalsiz ifadede, saçlarının rüzgârdaki savruluşunda, kokundaki gizli melodide ve tüm ihtişamıyla aşk bilmiştim seni kendime.

Geceyi bile seninle severdim ben, düşüp bir şarkının en kahredici nakaratında,

'seni severdim sana rağmen.'

Sevebilirdim seninle güz yağmurlarında delice ıslanmayı ve yağmur sonrası gök kuşağının parlayan renkleri arasında içimize çekeceğimiz toprak kokusunun sarhoşluğunu. Seninle her şeyi severdim ben. Sevmek istedim seni her şeyle ki sevebilirdim seni, her şeyinle. Ama şimdi senin düş olduklarından sıyrılıp, gerçeği oluyorum yalnızlığın. Biliyorum sevebilirim seni yeniden, unutabilirsem bir gün eşkâlini.

'Ruhumsuzluk' en anlamsız kelime yığını şimdilerde. Zira yoksun, zira yoksunum, zira yoksulum duygu heybesinden. Gitmişliğinin satır aralarına yığılıp kalıyorum, bensizlik ağır geliyor sensizliğe, yine bir şarkının en kahredici nakaratına vuruyor kimsesizliğim,

'Bu yorgun kırık dökük hikâyede, adı bende saklı'

Hak etmediğin yerdesin ama olsun; adın bende saklı.

En iyisi mi?

Geceye sığıp, örtmeliyim üzerini şiirlerle. Eski satırları yakıp yeni satır aralarına hapsetmeliyim sensizliği. Bir veda cümlesinde kaybetmeliyim kendimi, çünkü hiçbir hoşçakal kelimesine sığdıramıyorum seni.

Sen hoş kal sevgili, bir gün kendime ulaşabilirsem, o vakit bende aşka ölebilirim.

Ve biliyorum öpebilseydim dudaklarından bir kez, alacaktım ruhumu senden...

Erkan İPEK | 'Sana Rağmen; İçten Satırlar'